

Helga Zepp-LaRouche til mødet i Den Internationale Fredskoalition Fredag den 22. december 2023

Ikke korrekturlæst

Fredag den 22. december 2023

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er den 29. uge af vores møder. Mit navn er Anastasia Battle. Tak, fordi du er med i dag. Vi har en række punkter til diskussion, men i dag vil vi især fokusere på det militær-industrielle-finansielle kompleks, som vi har udarbejdet sammen med vores efterretningsteam i International Peace Coalition. Igen, hvis du har lyst til at deltage i det, så lad os det vide.

Jeg har inkluderet en række punkter på dagsordenen. Det kan du finde i chatrummet. Vi vil forsøge at holde os så tæt til den som muligt. Til at starte med vil jeg gerne bede grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, fru Helga Zepp-LaRouche, om at lægge ud i dag. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Jeg tror, vi alle er ekstremt berørte af nyhederne fra Gaza, hvor situationen udvikler sig på en sådan måde, at det næsten ikke er til at holde ud. De seneste nyheder fra FN's Verdensfødevareprogram og FN er, at der er 600.000 mennesker i området, som lider af ekstrem sult. Ekstrem sult er et niveau under hungersnød, og jeg kan forestille mig, at resten af befolkningen i Gaza ikke er langt bagefter. Der er rapporter om, at der er yderligere 25% af de 1,3 millioner mennesker, der bor i FN's beskyttelsesrum, som har smitsomme sygdomme.

Det siger ikke noget om dem, der ikke bor i disse beskyttelsesrum, og som sandsynligvis er endnu værre stillet. Så det, vi ser i Gaza, er for øjnene af verdensoffentligheden faktisk en utrolig ødelæggelse af et helt folk, og hele verden kigger med. I dag er der endnu et møde i FN's Sikkerhedsråd, og der var mange forsinkelser omkring den seneste resolution, hovedsageligt fordi USA har forsøgt at omformulere ord og så videre. Det er så ufatteligt umenneskeligt, at man næsten mangler ord for at beskrive det.

Men vi er nødt til at se det i et større perspektiv, og det er derfor, jeg vælger at skrive et julebudskab, som ikke fokuserer på Gaza eller Ukraine for den sags skyld, men på den større bue, der ligger bag. Bare for at nævne det, før jeg diskuterer dette, så er situationen i Ukraine næsten dramatisk eskalerende, for mens rapporterne for ikke så længe siden var, at Ukraine vinder, og Rusland må tabe, så ser billedet nu stort set modsat ud. Alle medier, selv mainstreammedierne, indrømmer, at ukrainerne ikke har gjort fremskridt. Der er et dødvande, hvis man skal se positivt på det. De forsøger nu at få 500.000 nye tropper, men de findes ikke. Hver dag forlader 6.000 mænd i den aldersgruppe, der er i stand til at gøre militærtjeneste, landet med lægeerklæringer eller andre beviser på, at de ikke kan trækkes ind i militæret. Så styrken er ved at blive drænet. Men nu vil de kalde folk tilbage, der er rejst som flygtninge til Tyskland, Polen og andre lande. Naturligvis rejste disse mennesker, fordi de ikke ønskede at være en del af militæret. Så situationen i Ukraine, hvis der var nogen grund til det, ville man sige: "Lad os forhandle og afslutte det her!" Men det er tydeligvis ikke det, der er planen for de mennesker, der skubber på alt det her.

Lad mig tilføje et tredje element, og det er de kommende NATO-manøvrer. Fra februar vil der i fem måneder være udvidede netværk af militærmanøvrer, heriblandt Quadriga 2024: Det er en meget stor manøvre, der grundlæggende er centreret i Tyskland, og hvor man for første gang siger, at målet med

denne manøvre er en russisk-ledet koalition. Ved tidligere NATO-militærmanøvrer har de altid brugt udtrykket "en fjende, en modstander", men de har aldrig nævnt et bestemt land. Så at de nu åbent siger, at dette er træningen til den kommende krig mod Rusland, er virkelig en ny optrapning. Quadriga 2024 er en del af en større NATO-manøvre kaldet Steadfast Defender 2024. Det er en indlejret serie af manøvrer, hvor den ene går over i den næste næsten uden afbrydelser, og hvor man bruger de samme tropper til at flytte hele grænsen til Rusland fra toppen af Finland og hele vejen ned til den sydlige del af Balkan, bevæger sig ind i Østeuropa, bevæger sig ind i Skandinavien og bevæger sig tilbage til Balkan. Så det er fem måneder med accelererede manøvrer, der dybest set forbereder en kommende krig med Rusland.

Det er derfor, jeg tror, vi er nødt til at se nærmere på situationen, for selvfølgelig skal vi mobilisere alt, hvad vi kan, for at forsøge at lægge maksimalt pres på for at stoppe folkemordet i Gaza, for det er, hvad det er. Men der er tydeligvis noget i gang, som er meget, meget dybere end Gaza eller Ukraine, og det er, hvorfor vi er i denne situation, hvor vi godt 30 år efter afslutningen af den kolde krig er på et spor, som klart går i retning af en global krig mellem NATO og USA på den ene side og Rusland og Kina på den anden side? Der er allerede rapporter som nyhedsrapporten i Foreign Affairs med titlen "Den store: Forberedelse til en lang krig mellem USA og Kina." Det, de mener med "Den Store", er den kommende krig med Kina. Derefter diskuterer de omkring 20 forskellige scenarier for, hvordan denne krig kan udvikle sig og tage form. I Tyskland har man så hele denne propaganda fra tænketanke, forsvarsminister Boris Pistorius, som siger, at Tyskland i bedste fald har 5-8 år til at gøre sig klar til krigen med Rusland, hvilket dybest set antyder, at Rusland helt sikkert vil angribe NATO-landene, at Rusland vil have brug for omkring fem år, efter at krigen med Ukraine er afsluttet, til at styrke hele sin militære styrke, og senest da, eller bedre et år tidligere, skal NATO være parat til at

matche alt dette. Men dybest set er antagelsen, at denne krig vil komme på europæisk territorium, lige så sikkert som krigen med Kina vil komme i Fjernøsten.

Hvordan er vi kommet dertil? Jeg tror, vi er nødt til at adressere den underliggende dynamik i dette, for ellers, selv hvis Ukraine og Gaza stopper, vil der komme en ny krig, måske en udvidet krig i Mellemøsten, eller en krig med Iran eller hvad som helst, men denne krigsmaskine vil fortsætte. Jeg tror, vi er nødt til at gå tilbage til situationen, da den kolde krig sluttede, for det var et historisk vendepunkt, hvor en fredsordning ville have været særdeles realistisk. Hvis man studerer de historiske papirer fra dengang, var der ingen trussel fra Rusland. Gorbatsjov var helt klar til at have et fælles europæisk hus. Rusland overvejede endda at blive en del af NATO. På det tidspunkt – det vil sige Lyndon LaRouche og jeg selv og vores bevægelse – foreslog vi Den Eurasiske Landbro for at forbinde den eurasiske landmasse gennem økonomiske korridorer, forene Europas befolkninger og industricentre med Asiens gennem økonomisk udvikling, og det ville have betydet, at hele det eurasiske kontinent ville have været økonomisk og politisk integreret med Vesten. Dybest set ville der ikke have været nogen opdelinger længere, for det var i høj grad muligt. Det ville have været grundlaget for en fredsorden. Og vi ved, at Kina senere overtog Den Eurasiske Landbro, Den Nye Silkevej, og gjorde den til Bælte & Vej Initiativet, hvilket gjorde det til det største økonomiske mirakel nogensinde.

Men det, der gik galt i Vesten, var, at på trods af løfterne til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville bevæge sig en tomme mod øst, blev disse løfter brudt allerede i baggrunden, mens de blev fremsat i hoveddøren af udenrigsminister James Baker til Gorbatsjov og andre. Årsagen var, at de neokonservative omkring Richard Perle, omkring Wolfowitz, udviklede den såkaldte Wolfowitz-doktrin, som var ideen om, at nu hvor kommunismen var besejret, skulle ikke et land eller en gruppe af lande

nogensinde have lov til at overgå USA politisk, militært eller økonomisk. Og så ved vi, hvad der skete: Ideen var, at der skulle være en unipolær verden baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold, og som tiden gik, blev det klart, at dette skulle forsvares med militære midler. Det, Fukuyama på det tidspunkt kaldte historiens afslutning, betød, at alle lande på planeten ville adoptere den vestlige liberale økonomiske model, og derfor ville der ikke være mere historie, fordi alle ville være demokratiske og liberale. Som vi ved, ignorerede man fuldstændig det faktum, at der er så mange kulturer rundt omkring i verden, hvoraf nogle har 5.000 års uafbrudt historie, og de var slet ikke enige i at blive underlagt vestlige økonomiske og liberale modeller: Det er derfor, krigen i Afghanistan slog fejl, det er derfor, alle interventionskrigene slog fejl, fordi disse andre kulturer afviser at blive kulturelt besat med værdier, som ikke er deres egne.

Så i mellemtiden fortsatte Vesten med regimeskift, med farverevolution, flere NATO-udvidelser mod øst – fem gange. Og endelig, i februar 2022, reagerede Rusland på alt dette med den militære operation i Ukraine. Da krigen begyndte at udgøre en fare for at blive udvidet, lavede vi denne fredsbevægelse for at forsøge at forene alle de forskellige fredsbestræbelser rundt om i verden.

Mens Vesten bevægede sig i retning af den unipolære verden og forsøgte at få regimeskift i alle regeringer i verden, der ikke ville gå med til det, skete der noget andet: I Kina løftede de først 850 millioner af deres egne folk ud af fattigdom, og med Bælte & Vej Initiativet, som startede i 2013, begyndte de at tilbyde den kinesiske udviklingsmodel til de andre udviklingslande, og nu samarbejder 150 lande med Bælte & Vej Initiativet. BRIKS er ved at blive til BRIKS-Plus. Der er omkring 40 lande, der har tilkendegivet, at de ønsker at tilslutte sig BRIKS-Plus. Så det Globale Syd er ved at blive den Globale Majoritet.

Vesten ville have meget let ved at reagere, fordi både Rusland og Kina gentagne gange har sagt, at BRIKS og Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, er åbne for samarbejde med Vesten. Men fordi det er den unipolære idé om, at USA skal forblive den dominerende magt, og EU i mellemtiden er degenereret til at være en koloni for Anglosfæren, har vi den konflikt, at hvis vi ikke ændrer dette, tror jeg, at vi er på direkte kurs mod Tredje Verdenskrig. For hvis der fortsat er et ønske om at undertrykke Kinas og disse 150 landes fremgang, vil det med absolut sikkerhed føre til en Tredje Verdenskrig, og det vil betyde civilisationens udslettelse.

Det er derfor, jeg synes, vi skal tage ideen om, hvordan vi kan diskutere et alternativ, meget alvorligt. Hvordan får vi USA og de vesteuropæiske lande til at tage imod tilbuddet om samarbejde og stoppe konfrontationen? Det er klart, at en af de største forhindringer er, at hele Vestens økonomi er blevet militariseret. Det militær-industrielle kompleks i USA repræsenterer langt den største del af USA's industrielle kapacitet. Europa bevæger sig hurtigt i denne retning – der er en indsats for at militarisere EU's budget og alle nationalstater i Europa. Det er klart, at man ikke kan betale yderligere 50 milliarder dollars til Ukraine, samtidig med at ens økonomi falder fra hinanden.

Så vi har lige nu, især i Europa og mest i Tyskland, et økonomisk kollaps. I de sidste par dage er det eksploderet fuldstændig imod regeringens bestræbelser på at indføre drastiske nedskæringer i budgettet. Landmændene, som er blevet truet med nedskæringer i tilskuddene til deres brændstof, har samlet traktorer over hele Tyskland: De havde 1.300 traktorer i Berlin. De blokerede hele byen. I Sachsen, i Baden-Württemberg og andre steder blokerede de alle motorveje og gader. De har annonceret, at de den 8. januar vil slutte sig til andre fagforeninger, som lokomotivførerne fra jernbanerne, der har annonceret en ubegrænset strejke fra den 8. januar, og slutte sig til mange andre fagforeninger, der protesterer mod

lignende nedskæringer. I betragtning af, at det vestlige finanssystem er fuldstændig bankerot, mener jeg, at dette repræsenterer en enorm situation, hvor det kan gå i alle retninger.

Jeg synes, vi skal komme med et konstruktivt forslag om at omstille det militær-industrielle kompleks. Mange vil måske mene, at det er en utopisk idé, men før du hurtigt afviser den, vil jeg gerne have dig til at tænke over det: Fordi militærproduktion er et komplet spild, set fra den fysiske økonomis synspunkt, set fra folkets fælles bedste, er det simpelthen ødelæggelse. Militær produktion er bare det, der fylder lommerne på det militær-industrielle-finansielle kompleks, og de folk på Wall Street, der spekulerer i aktierne i disse firmaer. Som vi vil vise, og som vi har gjort med dette faktaark, kan man vise, at de største militære firmaer i USA, Storbritannien og andre steder er fuldstændig identiske med de største investeringsfirmaer på Wall Street, i City of London og andre spekulationssteder.

Så det skal ændres. Vi er begyndt at lægge planer for, hvordan man kan omstille disse militærindustrielle kapaciteter, for hvis man kan producere jagerfly eller bombefly, der kan transportere atomvåben, eller andre ting – man kan lige så godt producere, efter at have omstillet disse industrielle kapaciteter – kan man producere maglev-tog, hurtige togsystemer, fredelig atomenergi, fjerde generation af sikre atomreaktorer. Man kan producere moduler til rumstationen. Nogle af disse firmaer gør begge dele: De laver både disse fredelige ting og også de militære ting. Så det, vi foreslår, er at starte en seriøs diskussion om at omstille disse kapaciteter. Det kræver naturligvis et enormt organisatorisk perspektiv, men jeg tror, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne absolut sikre kurs mod Tredje Verdenskrig. Vi er nødt til at udvikle et alternativ og på den måde forhåbentlig gøre det klart, at en fredelig ændring af retningen bør finde sted.

Så jeg vil stoppe her, for jeg ved, at mange mennesker kan have andre ideer, og vi har naturligvis plads til at diskutere dette. Men jeg mener, at det er et påtrængende krav at ændre de aksiomer, som er grundlaget for den underliggende krise.

Afsluttende bemærkninger

Jeg mener, at ideen om at nedlægge FN absolut ikke bør fastholdes. Jeg mener, at FN, hvor ufuldkomment det end er, lige nu er det eneste organ, der repræsenterer nationernes fællesskab i verden, og i stedet for at afvikle det, vil jeg foreslå, at vi, hvor vi kan, ud af IPC og relaterede kredse, opretter ad hoc-komitéer til at støtte Guterres. For António Guterres, som i lang tid var en meget mild person, er i den seneste periode omkring folkemordet i Gaza blevet meget åbenmundet og har sagt ting, som han havde fuldstændig ret i, og som han blev brutalt angrebet for. Så jeg vil foreslå, at vi, selvom der i sidste ende vil komme en reform af FN, og mange mennesker arbejder på det, men lige nu ville det være absolut ødelæggende at afvikle FN. I stedet bør vi danne ad hoc-komitéer til at støtte Guterres i forbindelse med våbenhvilen i Gaza og lignende forslag. Det ville være mit svar.

Ellers synes jeg, at vi først og fremmest skal gøre det klart, at i juletiden, hvor vigtigt det end er at fremkalde ånden fra juleferien, fra Kristi fødsel, fra det håb, den repræsenterer, og alt det, der følger med julen, så synes jeg ikke, at vi skal blive afpolitiserede. For vi befinder os i den vigtigste periode, hvor vi stadig har mulighed for at forhindre, at hele udviklingen kommer ud af kontrol. Men det vindue af muligheder eksisterer måske ikke i særlig lang tid. Simpelthen fordi der er en situation i Mellemøsten, som kan komme ud af kontrol når som helst. Der er alle disse internationale skibe, omkring Yemens angreb på nogle af disse internationale skibe, og folk siger nu, at dette truer 20% af verdenshandelen. Det kan udløse en optrapning af situationen. Libanon: super-spændt. Hvis vi kommer i en situation, hvor Iran bliver involveret, og

det har været hensigten i nogle kredse i meget lang tid, kan situationen blive optrappet til Tredje Verdenskrig i løbet af meget, meget kortere tid, end folk kan forestille sig.

Så jeg kan kun sige: "Lad være med at nedtrappe. Vær på vagt, og brug juledagene til at tale med så mange mennesker som muligt om det her." På samme måde med situationen i Ukraine: Det er ved at blive fuldstændig desperat. Hvordan vil den ukrainske regering trække yderligere 500.000 soldater ind, når de ikke er der? De er blevet dræbt, de eksisterer ikke. Det bringer os til den situation, som general Kujat – og vi diskuterede dette for flere uger siden – allerede sagde, at NATO er i en position, hvor de enten skal forhandle nu eller gå efter en optrapning. Desværre er det, vi ser, den anden mulighed: at gå efter en optrapning.

Alt dette betyder, at vi ikke befinder os i en lineær udvikling. Det kan føre til pludselige optrapninger, der bringer os ind i forskellige geometrier, som vil være meget sværere at afhjælpe.

På den anden side bliver den økonomiske krise værre. Alt, hvad jeg kan sige, er, at vi er nødt til at få en samlet idé – det er derfor, jeg skrev det i julebudskabet på den måde, jeg gjorde: Der er håb! For det, Bælte & Vej Initiativet og BRIKS-landene gør, er at overvinde kolonialismen. De fleste mennesker i Europa og Amerika ved det ikke, så de siger: "Kineserne gør dårlige ting", eller "Det Globale Syd laver dårlige ting". De gør ikke dårlige ting. Vi bør glæde os over, at størstedelen af verdens befolkning endelig tager deres skæbne i egne hænder ved at overvinde fattigdom og underudvikling. Det kan ikke være normalt, at 2, 3, 4, 5, 6 milliarder mennesker på planeten skal være sultne hele tiden! Skal være fattige hele tiden! Så at disse lande nu har taget ideer op, som den russiske økonom Sergei Glazyev tilskrev Lyndon LaRouche, min afdøde mand, kan jeg kun sige er mere sandt, end de fleste mennesker har en anelse om, for USA kunne have taget hans ideer på samme måde, og de ville klare sig

meget, meget, meget bedre, end I gør i dag.

Så vær ikke bange for, hvad disse lande gør. Se på det med friske øjne, og sig, at vi kan gøre det samme, og vi kan gå sammen, og vi kan skabe en verden, der er til at leve i for alle mennesker på denne planet.

Derfor kan jeg kun sige, lad os prøve at uddanne folk så hurtigt som muligt i, hvad der er de strategiske faktorer, og så tror jeg, at der er en absolut grund til at tro, at vi kan løse det. For hvis 150 lande allerede bevæger sig i retning af et nyt økonomisk system, ja, så er det størstedelen af befolkningen. Og vi i Vesten burde være lidt mere ydmyge og sige, at det måske ikke er en gudgiven situation, at vi, de hvide mennesker, altid skal være dem, der klarer sig godt, og at de mennesker, der ikke er hvide, skal klare sig dårligt. Jeg synes, det er en rigtig god ting, det der sker. Men det kræver nytænkning fra amerikanernes og europæernes side, for der har været for meget eurocentrisme i den måde, folk har anskuet hele denne situation på, og når man først ændrer holdning til det, er der faktisk en masse håb, og der opstår en masse muligheder.

Så mit forslag vil være, at vi holder kontakten hen over julen og forsøger at mobilisere så mange mennesker som muligt omkring jul. Så kan jeg absolut forudsige, at det nye år bliver mere tumultarisk, fordi flere mennesker vil rejse sig og kæmpe for deres rettigheder. Vi er nødt til at give dem de programmatiske ideer, så det hele er fokuseret på præcis, hvor det skal gå hen.